

СПРАВА «МУКОВОЗ ПРОТИ УКРАЇНИ»

(CASE OF MUKOVOZ v. UKRAINE)

(Заява № 17414/11)

Стислий виклад рішення від 12 січня 2023 року

Адміністрація Коледжу інформаційних технологій та землевпорядкування (далі – коледж, державний навчальний заклад при Національному авіаційному університеті (далі – університет)), викладачем якого на той момент була заявниця, повідомила заявниці, що вона та її неповнолітній син мають звільнити гуртожиток коледжу, оскільки сплинув строк дії договору найму.

Заявниця оскаржила цю вимогу до суду, зазначивши, що це було єдине житло, яке мала вона та її син, та що їй довелося оплатити його повний ремонт, перш ніж переїхати. Вона також стверджувала, що самостійно виховувала неповнолітню дитину, яка страждала на хронічні захворювання, і продовження строку дії договору найму було для неї життєво важливим. Святошинський районний суд міста Києва задовольнив позов заявниці, дійшовши висновку, що вона не могла бути виселена у зв'язку з продовженням її трудового договору з університетом.

Апеляційний суд міста Києва (далі – апеляційний суд) задовольнив апеляційну скаргу відповідача, не відповівши на аргументи заявниці щодо її особливих обставин, та ухвалив виселити заявницю на тій підставі, що строк дії її договору найму сплинув. Верховний Суд України відхилив касаційну скаргу заявниці.

Заявницю та її сина виселили у жовтні 2010 року.

До Європейського суду з прав людини (далі – Європейський суд) заявниця скаржилася за статтями 6, 8 і 13 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція), що її виселення разом із неповнолітнім сином з державного гуртожитку не було законним і необхідним й національні суди не навели належного обґрунтування для своїх рішень з цього питання, а також не забезпечили наявність у неї ефективного засобу юридичного захисту у зв'язку з її скаргами.

Розглянувши скарги заявниці за статтею 8 Конвенції, Європейський суд зазначив, що виселення заявниці зі службового гуртожитку, який належить державному коледжу, становило втручання в її право на повагу до її житла.

Європейський суд зауважив, що апеляційний суд надав першочергового значення фактору, що строк дії договору найму заявниці сплинув, не навівши при цьому додаткових причин для відхилення інших аргументів заявниці. За цих обставин Європейський суд дійшов висновку, що національні судові органи не навели достатні підстави, аби довести існування нагальної суспільної потреби у виселенні або обґрунтованість пропорційності такого виселення для цілей статті 8 Конвенції. Посилаючись на свою практику у справах проти України, Європейський суд констатував порушення статті 8 Конвенції.

Щодо скарг заявниці за статтями 6 і 13 Конвенції Європейський суд вказав, що він уже розглянув основне юридичне питання, порушене у цій заяві, і немає потреби у розгляді решти скарг.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

- «1. Оголошує скаргу за статтею 8 Конвенції прийнятною;
2. Постановляє, що було порушено статтю 8 Конвенції;
3. Постановляє, немає необхідності розглядати скарги за статтями 6 та 13 Конвенції;

4. Постановляє, що:

(a) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявниці 4 500 (чотири тисячі п'ятсот) євро в якості відшкодування моральної шкоди та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватися; ця сума має бути конвертована в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;

(b) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначену суму нараховуватиметься простий відсоток (simple interest) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти;

5. Відхиляє решту вимог заявниці щодо справедливої сатисфакції».